

Nieuwsbrief SR Updates

Nummer 17, 2026

Redactie: prof. mr. J.S. Nan en mr. C.L. van der Vis.

INHOUDSOPGAVE

Hoge Raad

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2026:822](#) 02-06-2026

Hoe moeten algemene regels over het stellen en het betwisten van feiten worden toegepast in elk van de in de uitspraak weergegeven drie categorieën van de gevallen waarin de rechter moet oordelen over de vordering tot vergoeding van immateriële schade wegens de aantasting in persoon 'op andere wijze'?

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2026:820](#) 02-06-2026

Bewijsklacht.

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2026:819](#) 02-06-2026

Heeft het hof aangegeven op welke in artikel 6:106 BW vermelde grond de toewijzing van de vordering van de benadeelde partij is gebaseerd?

RECHTSPRAAK

Heeft het hof aangegeven op welke in artikel 6:106 BW vermelde grond de toewijzing van de vordering van de benadeelde partij is gebaseerd?

Heeft het hof aangegeven op welke in artikel 6:106 BW vermelde grond de toewijzing van de vordering van de benadeelde partij is gebaseerd?

Beoordeling van het cassatiemiddel

Het cassatiemiddel klaagt over de toewijzing door het hof van de vordering tot vergoeding van immateriële schade van de benadeelde partij en de in verband daarmee opgelegde schadevergoedingsmaatregel.

In het door het hof bevestigde vonnis heeft de politierechter de vordering tot vergoeding van immateriële schade van de benadeelde partij als gevolg van de bewezenverklaarde feiten toegewezen tot een bedrag van € 500, vermeerderd met de wettelijke rente. Dat oordeel is ontoereikend gemotiveerd. Daarbij is van belang dat uit de overwegingen van de politierechter niet kan worden afgeleid op welke in artikel 6:106 BW vermelde grond en op welke door de politierechter vastgestelde omstandigheden de politierechter de toewijzing van de vordering van de benadeelde partij heeft gebaseerd. Dat brengt mee dat ook de oplegging van de in artikel 36f van het Wetboek van Strafrecht voorziene maatregel niet in stand kan blijven (vgl. HR 18 juni 2019, ECLI:NL:HR:2019:901).

Het cassatiemiddel slaagt.

Beslissing

De Hoge Raad:

- vernietigt de uitspraak van het hof, maar uitsluitend wat betreft de beslissing over de vordering van de benadeelde partij tot vergoeding van immateriële schade en de oplegging van de schadevergoedingsmaatregel;
- wijst de zaak terug naar het gerechtshof Amsterdam, opdat de zaak ten aanzien daarvan

opnieuw wordt berecht en afgedaan;
- verwerpt het beroep voor het overige.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 02-06-2026

ECLI: ECLI:NL:HR:2026:819

Zaaknummer: 24/03035

Rechters: M.J. Borgers, T. Kooijmans en T.B. Trotman

Advocaten: P. van Dongen en S.B.J. Hiemstra

Wetsartikelen: art. 36f Sr

RECHTSPRAAK

Bewijsklacht.

Bewijsklacht.

Beoordeling van het eerste cassatiemiddel

Het cassatiemiddel komt op tegen de afwijzing door het hof van het op 24 september 2024 gedane verzoek om (nader) deskundigenonderzoek te laten verrichten.

Het cassatiemiddel steunt op de opvatting dat in deze zaak – waarin een deskundige van het NFI het door de verdediging verzochte tegenonderzoek heeft verricht en van dat onderzoek een schriftelijk verslag in het dossier is gevoegd, terwijl dat verslag een voor de verdachte belastende strekking heeft – het belang van de verdachte bij het doen verrichten van een nader onderzoek, dit keer door het NFO, moest worden voorondersteld en niet hoefde te worden onderbouwd. Gelet op wat onder 3.6.4 is overwogen, vindt die opvatting geen steun in het recht.

Het oordeel van het hof dat de noodzaak van een nader onderzoek door het NFO niet is gebleken en dat het enkele feit dat de verdachte het niet eens is met het NFI-rapport onvoldoende onderbouwing vormt voor het verzoek, getuigt in het licht van wat onder 3.5 en 3.6 is vooropgesteld niet van een onjuiste rechtsopvatting en het is toereikend gemotiveerd.

Het cassatiemiddel faalt.

Beoordeling van het derde cassatiemiddel

Het cassatiemiddel klaagt onder meer dat de onder 3 bewezenverklarde poging tot zware mishandeling gepleegd met voorbedachte raad van [benadeelde 1] wat betreft het opzet ontoereikend is gemotiveerd.

Het hof heeft vastgesteld dat de verdachte zwaar vuurwerk door de brievenbus van de woning aan [a-straat 1] in [plaats] heeft gegooid en dat dit vuurwerk daar in de hal tot ontploffing is gekomen. Op grond hiervan heeft het hof kennelijk geoordeeld dat de verdachte bewust de aanmerkelijke kans heeft aanvaard dat zijn gedragingen tot zwaar lichamelijk letsel bij de in de bewezenverklaring genoemde personen zouden leiden. Dat oordeel is, voor zover het

betrekking heeft op [benadeelde 1] , niet zonder meer begrijpelijk omdat uit de bewijsvoering volgt dat [benadeelde 1] ten tijde van de ontploffing niet in de woning aanwezig was.

De klacht is terecht voorgesteld, maar leidt bij gebrek aan belang niet tot cassatie. Als de bewezenverklaring van feit 3 ten aanzien van [benadeelde 1] vervalt, worden de aard en de ernst van wat verder ten laste van de verdachte is bewezenverklaard in hun geheel beschouwd niet wezenlijk aangetast, terwijl ook de kwalificatie van het onder 3 bewezenverklaarde ongewijzigd blijft.

Naar aanleiding van het gestelde in de conclusie van de advocaat-generaal onder 6.22 en 6.23 merkt de Hoge Raad nog op dat ook de omstandigheid dat het hof de vordering van [benadeelde 1] als benadeelde partij (deels) heeft toegewezen en ten behoeve van [benadeelde 1] voor een gelijk bedrag een schadevergoedingsmaatregel heeft opgelegd, niet met zich brengt dat de verdachte voldoende belang heeft bij cassatie. Daarbij is onder meer van belang dat, blijkens de uitspraak van het hof die is gepubliceerd op rechtspraak.nl onder ECLI:NL:GHARL:2024:6216, de toewijzing door het hof van die vordering niet alleen verband houdt met het onder 3 bewezenverklaarde, maar ook met het onder 4 bewezenverklaarde (kort gezegd het opzettelijk teweegbrengen van een ontploffing, met gevaar voor goederen en gevaar voor zwaar lichamelijke letsels voor [benadeelde 2] , [benadeelde 3] en [benadeelde 4]). Het onder 3 en 4 bewezenverklaarde, door het hof gekwalificeerd als eendaadse samenloop, betreft naar de kern genomen hetzelfde feitencomplex, terwijl het toegewezen bedrag van de vordering ziet op schade die door dit feitencomplex, en dus ook door het onder 4 bewezenverklaarde feit, is veroorzaakt. Verder is van belang dat het hof blijkens zijn overwegingen bij de (gedeeltelijke) toewijzing van de vordering van [benadeelde 1] onder ogen heeft gezien dat hij op het moment van de ontploffing niet in de woning aanwezig was.

Beoordeling van de cassatiemiddelen voor het overige

De beoordeling door de Hoge Raad van het tweede cassatiemiddel, het derde cassatiemiddel voor zover dat klaagt over de bewezenverklaring onder 3 ten aanzien van [benadeelde 2], [benadeelde 3] en [benadeelde 4], het vierde cassatiemiddel en het vijfde cassatiemiddel heeft als uitkomst dat deze klachten niet kunnen leiden tot vernietiging van de uitspraak. De Hoge Raad hoeft niet te motiveren waarom hij tot dit oordeel is gekomen. Bij de beoordeling van deze klachten is het namelijk niet nodig om antwoord te geven op vragen die van belang zijn voor de eenheid of de ontwikkeling van het recht (zie artikel 81 lid 1 van de Wet op de rechterlijke organisatie).

Beslissing

De Hoge Raad verworpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 02-06-2026

ECLI: ECLI:NL:HR:2026:820

Zaaknummer: 24/03768

Rechters: A.L.J. van Strien, C. Caminada, T. Kooijmans en R. Kuiper

Advocaten: N. van Schaik en H. Brentjes

Wetsartikelen: 157 Sr

RECHTSPRAAK

Hoe moeten algemene regels over het stellen en het betwisten van feiten worden toegepast in elk van de in de uitspraak weergegeven drie categorieën van de gevallen waarin de rechter moet oordelen over de vordering tot vergoeding van immateriële schade wegens de aantasting in persoon ‘op andere wijze’?

Hoe moeten algemene regels over het stellen en het betwisten van feiten worden toegepast in elk van de in de uitspraak weergegeven drie categorieën van de gevallen waarin de rechter moet oordelen over de vordering tot vergoeding van immateriële schade wegens de aantasting in persoon ‘op andere wijze’?

Beoordeling van het eerste cassatiemiddel

De Hoge Raad heeft de klachten over de uitspraak van het hof beoordeeld. De uitkomst hiervan is dat deze klachten niet kunnen leiden tot vernietiging van die uitspraak. De Hoge Raad hoeft niet te motiveren waarom hij tot dit oordeel is gekomen. Bij de beoordeling van deze klachten is het namelijk niet nodig om antwoord te geven op vragen die van belang zijn voor de eenheid of de ontwikkeling van het recht (zie artikel 81 lid 1 van de Wet op de rechterlijke organisatie).

Beoordeling van het tweede cassatiemiddel

Het cassatiemiddel klaagt over de toewijzing door het hof van de vordering tot vergoeding van immateriële schade van de [benadeelde 1] en de in verband daarmee opgelegde schadevergoedingsmaatregel wegens het in zaak A onder 1 meest subsidiair bewezenverklaarde.

Het hof heeft de vordering tot vergoeding van immateriële schade van de benadeelde partij als gevolg van het in zaak A onder 1 meest subsidiair bewezenverklaarde medeplegen van een

poging tot diefstal met (bedreiging met) geweld toegewezen tot een bedrag van € 2.000, vermeerderd met de wettelijke rente. Dat oordeel is ontoereikend gemotiveerd, mede in aanmerking genomen dat deze vordering namens de verdachte gemotiveerd is betwist. Daarbij is van belang dat uit de overwegingen van het hof niet kan worden afgeleid op welke in artikel 6:106 BW vermelde grond en op welke door het hof vastgestelde omstandigheden het hof de toewijzing van de vordering van de benadeelde partij heeft gebaseerd. Dat brengt mee dat ook de oplegging van de in artikel 36f van het Wetboek van Strafrecht voorziene maatregel niet in stand kan blijven (vgl. HR 18 juni 2019, ECLI:NL:HR:2019:901).

Het cassatiemiddel slaagt.

Ambtshalve beoordeling van de uitspraak van het hof

De Hoge Raad doet uitspraak nadat meer dan twee jaren zijn verstreken na het instellen van het cassatieberoep. Dat brengt mee dat de redelijke termijn als bedoeld in artikel 6 lid 1 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden is overschreden. Dit moet leiden tot vermindering van de opgelegde gevangenisstraf van drie jaren en zes maanden, waarvan twee jaren voorwaardelijk met een proeftijd van vijf jaren.

Beslissing

De Hoge Raad:

- vernietigt de uitspraak van het hof, maar uitsluitend wat betreft de duur van de opgelegde gevangenisstraf en de beslissing over de vordering van de benadeelde partij tot vergoeding van immateriële schade en de oplegging van de schadevergoedingsmaatregel;
- vermindert de opgelegde gevangenisstraf in die zin dat deze drie jaren, vijf maanden en twee weken, waarvan twee jaren voorwaardelijk met een proeftijd van vijf jaren beloopt;
- wijst de zaak terug naar het gerechtshof Amsterdam, opdat de zaak ten aanzien van de door de benadeelde partij gevorderde immateriële schadevergoeding en de oplegging van de schadevergoedingsmaatregel opnieuw wordt berecht en afgedaan;
- verwerpt het beroep voor het overige.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 02-06-2026

ECLI: ECLI:NL:HR:2026:822

Zaaknummer: 24/00192

Rechters: V. van den Brink, C.E. du Perron, G.C. Makkink, C.N. Dalebout en F. Damsteegt

Advocaten: W.H. Jebbink en D.W.E. Sternfeld

Wetsartikelen: